NÅR VERDEN TALER TILBAGE

Maria Edlenborg Mortensen

Når verden taler tilbage

Maria Edlenborg Mortensen

En fortælling for 9–12-årige

M.E.M. Kids

© 2026 Maria Edlenborg Mortensen · M.E.M. Kids

Gratis download og deling

Du må downloade, dele og udskrive bogen og læsevejledningen gratis til ikke-kommerciel brug, også i hjemmet, på skoler og på biblioteker. Ved deling skal forfatterens navn og denne brugsmeddelelse følge med.

Filerne må ikke sælges. Anden kommerciel brug kræver forudgående skriftlig tilladelse fra Maria Edlenborg Mortensen. Kontakt via mem-kids.com.

Illustrationerne er skabt med AI.

Indhold

1. Jeg der taler for lavt.....3

2. De andres stemmer.....6

3. Beskeder der ikke kan hviske.....8

4. De små forskydninger.....13

5. Ansigter man ikke kan slette.....16

6. Lampen der ville lyse for meget.....19

7. Når pladser flytter sig.....21

8. Tilbageslaget.....24

9. Efter tavsheden.....27

10. Når man får et navn.....29

11. Bruddet.....31

12. Efter bruddet.....33

13. Ny forståelse.....35

14. Integration.....37

15. Ny begyndelse.....39

KAPITEL 1

Jeg der taler for lavt

Jeg øver mig på at sige nej.
Det burde være et kort ord.
To bogstaver. Ét åndedrag.
Alligevel sætter det sig fast som tyggegummi mellem tænderne.
I morges øvede jeg foran spejlet.
Jeg sagde det højt til mig selv:
"Nej."
Det lød, som om ordet undskyldte for at findes.
Bankeren blev lilla.
Det betyder både modig og bange på samme tid.

I skolen er der ord, der fylder mere end andre.
Ja er et kæmpe ord.

Okay er endnu større.
Nej er sådan et, der sidder fast et sted under halsen.
I frikvarteret spurgte Signe, om hun måtte låne min trøje til idræt.
Den nye, den gule med lommen.
Jeg nåede at tænke nej.
Hele kroppen sagde nej.
Min mund sagde:
"Ja, selvfølgelig."
Bankeren blev rød som en cykellygte.
Jeg frøs i armene, mens hun tog den på.
Den duftede pludselig ikke af mig mere.
Efter timen sagde jeg til Mads, at jeg godt kunne lide hans tegning.
Den lignede en kartoffel med hår.
Men min mund sagde, at det var flot.
Jeg sagde det alligevel.
Nogle gange samler jeg på ja'er,
som om de kan bruges som mønter.
Som om folk bedre kan lide mig,
hvis jeg betaler med dem.
Mor siger, at jeg ikke skylder verden noget.
Jeg tror, verden er uenig.
På vej hjem talte jeg med Bankeren.
Det gør jeg tit uden at åbne munden.
Måske er stemmen virkelig en muskel.
Min er bare en vingummi-muskel,
blød i kanterne.
Jeg besluttede:
I morgen prøver jeg igen.
Et lille nej.
Et mikro-nej.

Et nej på størrelse med en myre.
Jeg lagde trøjen på køkkenbordet, da jeg kom hjem.
Den lugtede af Signe og lidt af skoletoilet.
Mor spurgte, om jeg havde haft en god dag.
Jeg sagde ja.
Bankeren sukkede blåt.
Jeg tænkte, at sandheden er som en sky-generт kat.
Den kommer kun, hvis man sidder helt stille.
I morgen vil jeg prøve at hviske den.

KAPITEL 2

De andres stemmer

Om mandagen har stemmerne i klassen ekstra sko på.
De tramper mere end om fredagen.
Som om weekenden gør dem sultne.
Signe fortalte i garderoben, at min trøje var virkelig blød.
Hun sagde det som en kompliment.
Jeg hørte det som et ekko.
Mads spurgte, om jeg ville være på hans hold til gruppearbejde.
Jeg nikkede, før jeg nåede at tænke.
Bankeren blev stribet.
Det betyder: ved ikke.
Vores gruppe skulle finde på idéer til emneugen.
Alle talte på én gang.
Ord fløj som pomfritter ud af en pose.
Jeg havde faktisk en idé.
Den sad klar bag tænderne.
Om at lave noget med hemmelige steder i byen.
Men Lauras idé lød højere.
Så tog den bare pladsen.
"Fint!" sagde jeg.
Det ord er en fætter til ja.
I frikvarteret skrev jeg min idé i hånden.
Ikke på papir.
Bare inde i håndfladen.
Som usynligt blæk.

Bankeren prikkede:

bum – bum – bum.

Jeg øvede mig:

"Måske kunne vi også …"

Sætningen væltede som en stak stole i gymnastiksalen.

Så kom læreren og sagde, vi var gode.

Det er mærkeligt at få ros for noget, man ikke har sagt.

Som at få en medalje for at stå i kø.

På toilettet talte jeg med spejlet igen.

"Din stemme må godt være større," hviskede jeg.

Spejlet så bare tilbage, uden ord.

Det gør det altid.

Efter sidste time spurgte Signe, om hun måtte låne trøjen igen i morgen.

Ordene stod i kø i munden.

Jeg valgte ét:

"Øh … måske."

Ordet rystede, men det blev stående.

Det var ikke et nej.

Men det var heller ikke et ja.

Bankeren blev gul i kanten.

Som om den sagde: god nok for i dag.

KAPITEL 3

Beskeder der ikke kan hviske

Min telefon ligger stille,
men den larmer alligevel.
Ikke med lyd.
Med prikker.
Med lys.
Med den der følelse af,
at nogen står lige bag dig
uden at sige noget.
Bankeren bliver til små firkanter.
Som om den prøver at ligne en skærm.
Da jeg kom hjem, var der allerede beskeder i klassechatten.
De stod i en lang stige.
Man kunne klatre op ad den
og falde ned igen.
LAURA: vi kan lave noget med "byens skjulte steder"
LAURA: fx hemmelige hjørner, baggårde, steder ingen kigger
Min idé.
Min håndflade-idé.
Usynligt blæk.
Nu i chatten.
Med Lauras navn foran.
Bankeren blev helt hvid et sekund.
Som når tv går på pause.
MADS: fedt!

SIGNE: jaaaa 😊
Jeg skrev ikke noget.
Jeg kunne ikke finde ud af,
hvilket ord der var mit.
Så skrev Signe direkte til mig.
SIGNE: hey kan jeg låne trøjen i morgen igen?
SIGNE: den er sååå dejlig
Det var ikke en ond besked.
Det var bare en besked.
Som et æble.
Man kan stadig få ondt i tanden,
selvom det er sødt.
Jeg stirrede på skærmen.
Mine fingre stod som små dyr
og nægtede at bevæge sig.
Nej sad under halsen.
Som en lille knap.
Jeg kunne mærke den.
Bankeren blinkede.
Blå–lilla–blå.

Jeg skrev:
N
Så slettede jeg det.
Jeg skrev:
måske ikke
Så slettede jeg det.
Jeg skrev:
jeg kan ikke i morgen
Så slettede jeg det.
Der var så mange måder at sige nej på,
at det næsten blev sværere.
Jeg lagde telefonen fra mig.
Som om den var varm.
Mor sad ved køkkenbordet, da jeg kom ned.
Hun drak te og kiggede ikke på mig som en lampe.
Mere som et tæppe.
"Tung dag?" spurgte hun.
Jeg nikkede.
Hun nikkede tilbage.
Ikke mere.
Bare det.
Bankeren blev gul i kanten.
Jeg tog telefonen igen.
Chatten havde fået nye beskeder.
MADS: hvem skriver synopsis?
LAURA: jeg kan godt
Jeg tænkte: om min idé. Mit skjulte sted.
SIGNE: vi skal også have billeder!
Alt lød som råb,
selvom det bare var tekst.

Jeg trykkede på beskeden fra Signe.
Den ventede.
Jeg skrev langsomt,
som om hvert bogstav var en sten,
jeg skulle bære over en bro.
JEG: jeg låner ikke trøjen ud i morgen.
Jeg læste det.
To gange.
Tre.
Det var et nej.
Ikke stort.
Men ægte.
Bankeren blev lilla
og holdt op med at blinke.
Der kom tre prikker.
De dansede.
Så stoppede de.
Så kom der en besked.
SIGNE: nå okay 😊
Bare det.
Jeg ventede på, at verden skulle falde ned.
Den gjorde det ikke.
Jeg trak vejret.
Det var som at få plads i brystet.
Som om der var et lille rum,
der havde været låst.
Senere skrev jeg i klassechatten.
Ikke meget.
Bare én linje.

JEG: den idé med skjulte steder … det var faktisk noget jeg tænkte på i går.

Min mave lavede en salto.

Bankeren blev stribet.

Ved ikke.

Men ordene blev stående.

Og det føltes,

som om jeg lige havde sat en lille flagstang

i min egen jord.

KAPITEL 4

De små forskydninger

Mandagen efter tog jeg trøjen på.
Den gule med lommen.
Grænsen man kan vaske på 40 grader.
I spejlet så den helt almindelig ud.
Som om den ikke vidste,
at den var blevet modig.
Bankeren var stribet med gule pletter.
Både-og i arbejdstøj.
I garderoben hang jakkerne som trætte flag.
Signe stod allerede derinde.
Hun kiggede på trøjen.
Kun et sekund.
Ikke et ondt sekund.
Bare et opdagelses-sekund.
"Den klæder dig," sagde hun.
Jeg sagde tak.
Det ord var let i dag.
I klassen talte Laura om projektet,
som om idéen var hendes fødselsdag.
Hun fordelte opgaverne
med en stemme, der havde fået nye sko.
Jeg lyttede fra min stol.
Usynlig igen,
men på en anden måde end før.

Som en usynlighed med lommer.
Bankeren: stribet, gule pletter.
I pausen satte jeg mig ved vinduet.
Mads satte sig ved siden af
uden at spørge om lov.
Det gør han tit.
"Det der med skjulte steder," sagde han
og pillede ved sit penalhus,
"det var også dig, ikke?"
Ordet også var lille
men det bar meget.
"Jo," sagde jeg.
Kun det.
"Det var faktisk ret fedt tænkt."
Bankeren blev gul med røde prikker.
Som saftevand med brus.

Jeg vidste ikke,
om jeg skulle sige tak
eller gemme mig i min hætte.
Signe kom forbi med sit penalhus som et tog.
Hun smilede til os begge to.

Ikke et undskyld-smil.
Bare et almindeligt et.
Verden havde ikke delt sig i gode og onde.
Den havde bare rykket lidt på møblerne.
Hjemme ved aftensmaden spurgte mor:
"Hvordan gik det med projektet?"
Jeg trak på skuldrene.
Så sagde jeg:
"Okay faktisk."
Hun sagde:
"Mmh."
Det mmh var som en stol
man godt må sætte sig på.
På værelset lagde jeg telefonen på skrivebordet.
Ikke i hånden.
Bare ved siden af.
Der kom en besked.
MADS: vi ses i morgen ´
Jeg kiggede længe på den lille tommel.
Den så ud, som om den vidste noget.
Jeg svarede:
´

Kun det.
Bankeren blev blød lilla.
Som et tæppe der har været i solen.
Jeg tænkte,
at måske starter venskaber ikke med fyrværkeri.
Måske starter de med,
at nogen bare sætter sig ved siden af én
uden at larme.

KAPITEL 5

Ansigter man ikke kan slette

Tirsdag lugtede skolen af vådt overtøj. Den slags lugt, der får lydene til at blive tykkere.

Jeg havde trøjen på igen. Ikke som et flag. Mere som et åndedrag jeg kunne have med i lommen.

Bankeren var stribet med små gule prikker. Forsigtig-glad.

I projektgruppen stod Laura ved tavlen og tegnede pile, som om hun ejede dem.

"Så du skriver teksten, ikke?" sagde hun til mig. Det lød ikke som et spørgsmål. Mere som en dør, der allerede var lukket.

Mit nej lå klar i munden, men ansigter kan ikke slettes. De bliver stående og kigger.

"Jeg vil hellere lave billederne," sagde jeg. Ordene rystede som glas på en bakke.

Laura blinkede. "Okay … men så skal du altså også gøre det."

Det var ikke et ja, hun ville have. Det var en ordre pakket ind i okay. Men jeg havde sagt det alligevel. Ordene blev stående mellem os som en stol, der pludselig var min.

Bankeren blev blå-lilla.

Mads rakte mig tuscherne uden at nogen havde bedt ham om det.

"Du tegner bedre end mig," sagde han og trak på skuldrene, som om ros var noget, man tabte.

Jeg åbnede papiret. Stederne lå der allerede som små dyr, der ventede på navne.

Bænken bag hallen. Trappen ved kiosken. Hullet i hækken ved banen.

Det var min håndflade-idé bare med farve på.

"Det er faktisk fedt," sagde Mads og lænede sig ikke for tæt.

Mine hænder holdt op med at ryste lidt ad gangen, som når regn glemmer at regne.

Bankeren blev mere gul end stribet.

I frikvarteret kom Signe hen. "Jeg har fundet min egen trøje," sagde hun. "Den er ikke lige så blød, men den lugter mere af mig."

Vi grinede begge to. Ikke højt. Bare som når låg falder på plads.

Bankeren blev gul uden prikker.

Hjemme stod mor i køkkenet. Jeg havde fået maling på ærmet.

"Du har farver på i dag," sagde hun.

"Jeg tegnede," sagde jeg.

"Var det noget vigtigt?"

"Jo. Noget der var mit."

Hun nikkede. Ikke stort. Bare nok.

På værelset lagde jeg kortet på skrivebordet. Det så større ud derhjemme.

Jeg tænkte ikke på fremlæggelsen. Kun på stregerne. At de var mine.

Bankeren lagde sig som en varm sten i lommen. Ikke tung. Bare til at mærke.

Jeg tænkte, at nogle sejre ikke larmer. De ligner bare en tegning, der får lov at blive hængende på papiret.

KAPITEL 6

Lampen der ville lyse for meget

Onsdag lå kortet i min taske som et dyr, der sov. Jeg kunne mærke hjørnerne gennem stoffet.

Bankeren var lyselilla med en tynd blå kant.

I klassen øvede jeg sætningen i hovedet: "Her er mit kort." Fire ord. Et lille tog.

Laura satte stole på rækker, som om hun byggede en lufthavn. Mads sendte mig et hurtigt nik. Signe sad og tegnede hjerter i sin bog.

Det lignede en almindelig dag. Det var det ikke.

Lige før timen kom Marianne ind. Hun er AKT-lærer og dufter altid af håndsprit. Hun smilede som en lampe, der blev tændt.

"Jeg har hørt, at du skal fremlægge i dag," sagde hun til mig. "Du behøver ikke være nervøs. Bare tænk på, at alle er søde."

Jeg nikkede. Min mave nikkede ikke.

Bankeren fik små hvide pletter.

"Hvis du går i stå, kan du bare kigge på mig," sagde hun. "Så hjælper jeg."

Det lød som en redningsvest. Men også som en snor.

Da timen begyndte, stod jeg med kortet i hænderne. Papiret var varmere end mine fingre.

"Værsgo," sagde læreren.

Jeg trak vejret. Toget i hovedet begyndte at køre.

"Her er mit kort."

Ordene blev ikke væk. De stod midt i rummet som to sko, jeg selv havde stillet der.

Jeg fortalte om bænken bag hallen. Om trappen ved kiosken. Om hullet i hækken, hvor man kan gemme sig for regn.

Mads kiggede på kortet, som om han var inde i det. Signe nikkede uden at tænke over det.

Bankeren blev mere lilla end blå.

Så sagde Marianne fra bageste række: "Du kan også fortælle, hvordan det føles indeni, når man finder sådan et sted."

Der blev stille. Det var ikke et ondt stille. Bare et stort et.

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle svare. Hun ville åbne mig som en madkasse foran alle.

"Det er bare steder," sagde jeg. "Man må selv putte følelserne ind."

Ordene kom uden tog. Bare som ben.

Bankeren blinkede én gang. Så holdt den op.

Efter timen sagde Marianne: "Du var modig."

Jeg tænkte, at hun mente hjælpeløs.

Mads sagde: "Dit kort var sygt godt."

Jeg troede mest på ham.

Hjemme spurgte mor: "Hvordan gik det?"

"Jeg sagde noget," sagde jeg.

Hun hældte saft op, som om hun fyldte et glas med ro.

"Det er nok for i dag."

Om aftenen lagde jeg kortet på væggen. Ikke lige. Lidt skævt.

Bankeren lagde sig ved siden af det. Som en kat, der passer på et hus.

Jeg tænkte, at der findes to slags lys: Et, der blænder. Og et, der bare viser vejen til døren.

I dag fandt jeg døren selv.

KAPITEL 7

Når pladser flytter sig

Torsdag føltes klassen anderledes, som når nogen har åbnet et vindue uden at sige det.

Kortet hang stadig på væggen. Ikke som et trofæ. Mere som et vidne.

Bankeren var blød lilla med en tynd gul tråd.

I gruppearbejdet satte Laura sig ved siden af mig. Ikke foran. Ved siden af.

"Jeg tænkte, vi kunne bruge dine steder som rute," sagde hun. Det lød pænt. Som ord, der havde børstet tænder.

Jeg nikkede. "Det kan vi godt."

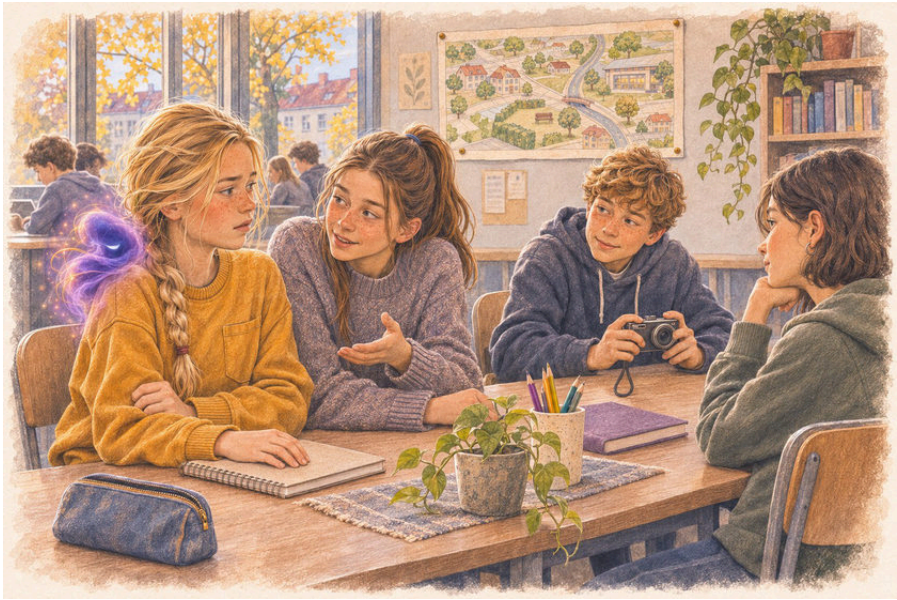
"Og så kan du jo fortælle historier om hvert sted," sagde hun. "Folk elsker personlige historier."

Bankeren blev stribet.

"Det er bare steder," sagde jeg.

"Ja, men dine steder. Det gør dem specielle."

Jeg vidste ikke, om det var en kompliment eller en regning.

Mads havde taget kamera med. "Vi kan tage billederne sammen," sagde han.

Han pegede på bænken bag hallen. "Der sad jeg engang hele et frikvarter, fordi jeg troede, jeg havde glemt at være sjov."

Han sagde det uden at grine. Jeg vidste ikke, hvad man svarer til sådan noget.

Bankeren fik små røde prikker.

Signe spurgte, om hun måtte holde kortet. Hun studerede det som en menu.

"Har du flere steder?"

Jeg tænkte på stien bag skolen. Den der kun dufter af regn og dårlige hemmeligheder.

"Nej," sagde jeg. Det lød hårdere end jeg ville.

"Okay," sagde hun. Som om jeg havde taget noget fra hende.

I frikvarteret opdagede jeg, at nogen fra parallelklassen stod og kiggede på kortet.

"Er det dig, der har lavet det?" spurgte en dreng, jeg ikke kendte.

Jeg nikkede. Det føltes som at have glemt en dør åben.

Laura fortalte dem om projektet, som om hun solgte is i sommerferien.

"Hun er sådan lidt vores kreative hjerne," sagde hun og pegede på mig.

Ordet vores satte sig fast i håret.

Bankeren blev mere blå end lilla.

Hjemme spurgte mor, om jeg ville have nogen med hjem en dag.

"Alle tror pludselig jeg er sådan én," sagde jeg.

"Sådan én hvad?"

"Sådan én med historier."

Hun skrællede kartofler videre. "Man må godt være flere ting på én gang."

Jeg troede hende ikke helt.

Om aftenen skrev jeg i min notesbog:

Pladser er ikke søm. De kan flyttes.

Men måske kan folk også flytte én.

Jeg lukkede bogen, som om jeg lagde låg på en gryde.

Bankeren blev lilla med blå kanter. Ikke færdig. Bare urolig igen.

KAPITEL 8

Tilbageslaget

Fredag regnede det sidelæns. Som om vejret også havde travlt.

Kortet hang skævt på væggen. Jeg havde lyst til at rette det, men lod være.

Bankeren var stribet igen. Som en trøje, der ikke ved, hvem der skal have den på.

Laura kom hen til mig før timen. "Jeg har skrevet et manus til din del," sagde hun og rakte mig et papir.

Der stod mine steder, men med hendes sætninger. De lød som reklamer.

"Du kan bare sige det sådan her," sagde hun. "Så bliver det mere professionelt."

Ordet professionelt føltes som en for stor jakke.

"Jeg havde tænkt at sige det på min måde," sagde jeg.

Hun smilede med munden. Ikke med øjnene.

"Vi skal jo også tænke på karakteren."

Bankeren blev hvid i kanten.

Mads læste papiret over min skulder. "Det lyder ikke som dig," sagde han.

Jeg blev glad i et sekund. Så blev jeg bange for at være besværlig.

"Det er jo bare hjælp," sagde Laura.

Hjælp kan også være en snor.

Hjemme lagde jeg de to papirer på bordet. Mors hånd lagde sig ved siden af dem uden at røre.

"Hvad er det svære?" spurgte hun.

"Begge føles forkerte," sagde jeg.

"Så er det måske fordi den rigtige version ikke er skrevet endnu."

Hun sagde ikke hvordan. Det var jeg nok selv nødt til at finde ud af.

Bankeren prikkede som små nåle.

LØRDAG

Jeg prøvede at øve Lauras version højt. Ordene gled som sæbe. De duftede pænt, men de havde ingen hud.

Så øvede jeg min egen. Den lød som et barn, der læser en menu.

Jeg krøllede papiret sammen. Foldede det ud igen.

Bankeren blev rød i hjørnerne.

SØNDAG

Jeg fandt min gamle tegnebog. Der lå et kort, jeg lavede i tredje klasse. Stederne var forkerte, men stregerne var glade.

Jeg tænkte: Hvad ville jeg sige, hvis Laura ikke sad i rummet?

Så skrev jeg nye sætninger. Ikke hendes. Ikke de gamle. Nogle, der lød, som når jeg taler uden at tænke på at tale.

De var ikke perfekte. De var mine.

Bankeren blev mørkelilla. Som himlen før sne.

MANDAG

Mandag lød stadig som et bjerg, men jeg tog sko på alligevel.

I klassen lagde Laura sit manus foran mig. "Bare hvis du glemmer noget," sagde hun.

Jeg lagde mit eget ved siden af. To versioner af samme virkelighed.

Da det blev min tur, kunne jeg mærke papiret ryste.

Jeg valgte mit.

Jeg fortalte om bænken, om trappen, om hullet i hækken. Ikke som historier. Bare som steder.

Laura sagde ingenting. Hendes tavshed var større end hendes ord.

Mads nikkede næsten usynligt.

Efter timen sagde læreren: "Det lød som dig."

Det var den eneste karakter, jeg forstod.

På vej hjem tænkte jeg, at mod ikke er at vinde. Det er at vælge en stemme og lade den stå i blæst.

Bankeren var stadig urolig, men på en anden måde.

Jeg tænkte, at nogle gange er tilbageslag bare vejen der bøjer, fordi man går et sted hen der er nyt.

KAPITEL 9

Efter tavsheden

Tirsdag var klassen som et rum der havde glemt at rydde op efter en fest.

Ord lå på gulvet uden at nogen samlede dem op.

Bankeren var lilla med grå skygger.

Laura sagde godmorgen til alle undtagen mig.

Det var ikke et stort undtagen. Bare et lille hul i rækken.

Jeg kunne mærke det som en knap, man kommer til at kradse i.

Mads satte sig ved siden af. "Det gik godt i går," sagde han. Ikke højt. Ikke hemmeligt.

Jeg trak på skuldrene. "Tror du?"

Han nikkede. Som om han havde set noget, jeg ikke selv kunne se.

I gruppearbejdet talte Laura hurtigt. Hun brugte ord som version, målgruppe og layout.

Jeg tegnede små cirkler i kanten af papiret.

"Kan du ikke også lave et kort nummer to?" spurgte hun. "Et lidt mere … voksent?"

Ordet voksent bed mig i ærmet.

"Jeg ved det ikke," sagde jeg.

"Bare tænk over det," sagde hun og smilede til resten af gruppen.

Bankeren fik mørke prikker.

Signe lagde sin blyant ved siden af min. "Jeg kunne godt lide det du sagde," hviskede hun.

"Det med at steder bare er steder."

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle svare. Ros kan også være en dør, der åbner for meget.

I frikvarteret spurgte en pige fra parallelklassen, om jeg kunne tegne et kort til deres projekt.

"Du er jo god til sådan noget."

Jeg sagde måske. Ordet måske var blevet større siden sidst.

Efter skolen tog jeg kortet frem igen. Der var et sted, jeg havde glemt. Den lille indkørsel ved biblioteket, hvor ingen holder, kun vinden, der vender.

Jeg tegnede det ind. Ikke fordi nogen havde bedt om det. Bare fordi det hørte til.

Bankeren blev varm lilla. Som te der lige er hældt op.

Jeg tænkte, at nogle ting gør man, fordi de er rigtige, ikke fordi de bliver set.

Hjemme spurgte mor ikke om noget. Hun satte bare en tallerken foran mig.

Det smagte af almindelig tirsdag.

Jeg fortalte alligevel. Ikke det hele. Bare kanten.

Hun lyttede som et åbent vindue.

Om aftenen lagde jeg kortet ned i tasken. Ikke som et dyr, der sov. Mere som et dyr, der selv gik ind.

Jeg tænkte, at tavshed kan være to ting: Et sted, man bliver gemt væk. Eller et sted, man får lov at vokse.

Bankeren var stadig lilla. Men skyggerne var mindre.

Jeg vidste ikke, hvilken tavshed det her var endnu.

KAPITEL 10

Når man får et navn

Onsdag begyndte med, at mit navn stod på tavlen. Ikke som fravær. Som overskrift.

"Kort: af Alma," havde læreren skrevet. Bogstaverne lignede nogen, der ventede.

Bankeren trak sig sammen, som når man hører sit eget navn råbt fra et andet rum.

I første time kom to elever fra 6. B på besøg. De skulle "inspireres", sagde læreren.

Jeg blev præsenteret som hende med kortene. Som om jeg var en butik.

"Kan du fortælle, hvordan du fik idéen?" spurgte den ene.

Spørgsmålet var større end mig. Som en jakke, der også havde hætte og lommer og ansvar.

"Jeg … gik bare ture," sagde jeg.

Laura nikkede hurtigt, som om hun ejede mit svar.

Bankeren fik små kolde kanter.

I pausen sagde Mads: "Det lød som dig."

"Gjorde det?"

"Ja. Ikke som en brochure."

Ordet brochure fik mig til at grine. Grin kan også være et håndtag.

Signe spurgte, om jeg ville med i kiosken. Ikke som en invitation med balloner. Bare som en dør på klem.

På vejen derhen mødte vi Laura.

"De fra 6. B vil måske bruge din idé til deres projekt," sagde hun. "Det er jo fedt branding."

Branding. Som om jeg var en sodavand.

"Det er bare steder," sagde jeg igen. Denne gang uden at ryste.

Hun trak på skuldrene. "Du kunne tjene point på det."

Bankeren blev rød og lilla på samme tid.

I kiosken købte jeg en bolle, jeg ikke var sulten efter. At spise kan være et skjold.

Signe sagde: "De giver altid navn til én. I børnehaven var jeg hende, der bed."

"Bed du da?"

"Kun én gang. Men navnet blev."

Vi gik tilbage uden at skynde os.

Hjemme øvede jeg at sige sætningen: "Mit kort er mit."

Den lød mærkelig. Som en lås, der ikke havde prøvet nøglen før.

Mor spurgte, hvad jeg lavede.

"Jeg øver et navn," sagde jeg.

Hun smilede skævt. "Navne skal også have plads til at vokse."

Hun sagde ikke hvilket.

Om aftenen skrev jeg i notesbogen:

Når man får et navn, kan man enten bo i det eller bygge om.

Bankeren lagde sig midt på siden som et komma.

Jeg tænkte, at jeg måske ikke kun var hende med kortene. Men heller ikke ikke-hende. Noget midt imellem, jeg stadig var ved at lære at udtale.

KAPITEL 11

Bruddet

Torsdag lå ordet branding stadig i luften som en ballon, ingen ville prikke hul på.

Bankeren var urolig og rød med lilla striber på kryds.

Laura havde lavet en plan. Hun delte ark ud som billetter.

"Vi har fået lov at vise projektet til morgensamling," sagde hun. "Det bliver stort."

Stort er et ord, der kan skubbe.

"Du skal sige det samme som sidst," sagde hun til mig. "Det virkede."

Jeg tænkte på sætningen i min notesbog. Mit kort er mit.

Den bankede mod ribbenene.

Mads læste planen. "Der står ikke noget om billederne," sagde han. "Kun om historien."

Laura trak på skuldrene. "Folk gider ikke kigge længe."

Jeg mærkede, hvordan noget i mig blev mindre for at passe ind i arket.

"Det gider jeg ikke," sagde jeg. Ordene kom før jeg havde pakket dem ind.

Der blev stille på den måde, hvor selv bordene lytter.

"Det er jo for gruppens skyld," sagde Laura.

"Men det er mit kort," sagde jeg.

Sætningen stod i rummet som en stol man ikke kan skubbe væk.

Bankeren slog et klart slag.

Signe kiggede ned i bordet. Mads kiggede på mig.

"Vi kan godt vise billederne først," sagde han. "Så kan historien komme bagefter."

Laura sukkede. Ikke vredt. Træt.

"Fint," sagde hun. "Så gør vi det på din måde."

Din måde. Ikke vores.

I frikvarteret stod jeg på toilettet og talte med spejlet igen.

"Det var ikke et skænderi," sagde jeg. "Det var bare en sætning."

Spejlet troede mig ikke helt.

Hjemme spurgte mor, hvordan det gik.

"Jeg sagde noget, der larmede," sagde jeg.

Hun hældte te op. "Larm kan også rydde op."

Om aftenen skrev jeg i notesbogen:

Et brud er ikke altid noget, der går i stykker. Nogle gange er det bare noget, der holder op med at bøje sig.

Bankeren lagde sig tung og rolig midt på siden.

Jeg tænkte, at måske begynder man først at ligne sig selv den dag, nogen bliver utilfredse med én.

KAPITEL 12

Efter bruddet

Fredag føltes som en stol, der havde skiftet plads i nat. Man kunne stadig sidde på den, men kroppen skulle lære det igen.

Bankeren var mørkelilla med en rolig puls.

Laura sagde ikke godmorgen. Hun sagde heller ikke ikke-godmorgen. Hun talte til Signe og Mads, men hendes blik gled over mig som glas.

Det var værre end vrede. Det var ligegyldighed.

Mads lagde billederne på bordet som kort i et spil.

"Vi starter med dem," sagde han og kiggede på mig, som om jeg måtte nikke først.

Jeg nikkede. Et lille, men mit.

Til morgensamlingen stod vi bag scenen. Tæppet lugtede af støv og gamle sange.

Laura øvede sine sætninger. Jeg øvede at trække vejret.

"Det skal nok gå," sagde Signe. Hun mente det på sin egen stille måde.

Bankeren blev lysere, men ikke tryg.

Da vi gik på scenen, var lyset større end jeg troede.

Mads viste billederne. Folk lænede sig frem.

Jeg sagde mine ord. Ikke alle. Bare dem der passede.

Midt i det hele tabte jeg en sætning. Den landede på gulvet mellem os.

Laura samlede den ikke op. Hun gik videre i sit tempo.

Noget imellem os blev skævt uden at vælte.

Efter klappet sagde en lærer: "Det var ærligt."

Jeg vidste ikke, om ærligt var en karakter, men jeg gemte den i lommen.

I frikvarteret stod Laura med piger fra 6. B. De lo af noget, jeg ikke kunne høre.

Jeg tænkte, at måske havde jeg vundet min stemme men mistet en plads.

Bankeren stak.

I klassen rakte Laura mig manuspapiret. "Du kan beholde det," sagde hun.

Det lød, som når nogen rydder op i skabet og giver ting væk, de ikke skal bruge mere.

Jeg lagde det under kortet i tasken. Ikke som bevis. Bare som ar.

Hjemme spurgte mor, hvordan det var.

"Som at stå i regn uden at blive våd," sagde jeg. "Men man kan stadig fryse."

Hun nikkede.

Om aftenen kiggede jeg på Bankeren. Den var ikke rolig. Den var bare træt.

Jeg vidste ikke, om jeg havde vundet eller mistet. Måske begge dele.

Og måske er det prisen for at ligne sig selv.

KAPITEL 13

Ny forståelse

Mandag kom med sol som et spørgsmål. Ikke varmt nok til ja. Ikke koldt nok til nej.

Bankeren var grå-lilla, som en sten, der har ligget i vand.

På vejen til skole tænkte jeg: Hvad nu hvis jeg bare havde brugt hendes manus? Så havde jeg stadig været med til frokost. Stadig været én, de lo med.

Bankeren blev helt hvid.

Men så tænkte jeg på sætningen, jeg tabte på scenen. Laura samlede den ikke op. Fordi den ikke var hendes at samle.

Bankeren blev grå-lilla igen. Ikke glad. Bare mindre hvid.

I klassen havde nogen flyttet kortet. Ikke langt. Bare lidt til siden.

Jeg rettede det ikke. Måske måtte ting godt stå skævt.

Mads spurgte, om vi skulle tegne flere billeder. Ikke til projektet. Bare fordi.

"Okay," sagde jeg. Et lille okay med lommer.

Laura arbejdede med noget andet nu. Et nyt projekt med store ord.

Hun gik forbi mig ved skabet. "Det gik fint med kortet," sagde hun.

Fint var et ord med handsker på.

"Ja," sagde jeg.

Vi stod et sekund for længe. Som to stole, der ikke vidste, om de hørte til ved samme bord.

I frikvarteret tegnede jeg sammen med Mads. Han tegnede steder, han ikke turde gå. Jeg tegnede steder, jeg var holdt op med at være bange for.

"Det er sjovt," sagde han. "Som et kort over indeni."

Indeni. Det ord var nyt mellem os.

Bankeren blev varmere.

Signe satte sig på kanten af bordet. "Min mor sagde, at jeg taler for meget," sagde hun.

"Min sagde, at jeg taler for lidt," sagde jeg.

Vi grinede. Ikke af mødre. Af at passe forkert.

Hjemme fandt jeg det gamle manus frem. Ikke for at bruge det. Bare for at se forskellen.

Mine sætninger var mindre. Men de trak vejret.

Jeg lagde papiret tilbage uden at krølle det.

Om aftenen skrev jeg i notesbogen:

At forstå er ikke at være færdig. Det er bare at have bedre spørgsmål.

Bankeren lagde sig ved siden af ordene som en hund, der ikke behøver snor.

Jeg tænkte, at ny forståelse ikke er et svar. Mere et vindue, man tør lade stå på klem.

KAPITEL 14

Integration

Torsdag begyndte uden overskrifter. Det kan jeg godt lide ved torsdage. De lover ikke noget.

Bankeren var lyslilla som skyggen af noget, der engang larmede.

Projektet var ved at blive pakket ned. Billederne lå i en mappe. Kortet fik et lille hjørne for sig selv.

"Vi kan lave et nyt engang," sagde Mads. Ikke som en plan. Bare som en dør.

Jeg nikkede.

Laura afleverede rapporten. Hun skrev mit navn rigtigt uden at spørge.

"Tak for samarbejdet," sagde hun. Sætningen havde pæne sko på.

"Selv tak," sagde jeg.

Det føltes ikke som forsoning. Mere som to mennesker, der lægger paraplyer ved siden af hinanden i et stativ.

I dansk fik vi en ny opgave. Skriv om et sted, du holder af.

Jeg smilede uden at ville det.

Signe prikkede til mig. "Det er jo din genre," hviskede hun.

"Eller min øvelse," sagde jeg.

Bankeren blev varm.

Efter skole gik jeg forbi bibliotekets indkørsel. Den jeg havde tegnet til sidst.

Den lignede ikke helt kortet. Kort ligner aldrig virkeligheden. De hjælper bare med at gå.

Hjemme ryddede jeg op på skrivebordet. Jeg fandt sedlen, hvor der stod: Mit kort er mit.

Jeg lagde den i skuffen. Ikke fordi den var forkert. Bare fordi jeg ikke behøvede den hele tiden mere.

Om aftenen skrev jeg:

At integrere er ikke at smelte sammen. Det er at kunne stå tæt uden at forsvinde.

Bankeren trak vejret langsomt. Som et dyr, der har fundet en plet sol.

Jeg tænkte, at måske er jeg ikke færdig. Bare mere hel end i går.

KAPITEL 15

Ny begyndelse

Fredag morgen regnede det stille. Sådan en regn, man kan gå i uden hætte.

Bankeren var næsten gennemsigtig. Ikke væk. Bare tryg.

På vej til skole så jeg Laura cykle forbi. Hun vinkede kort. Jeg vinkede tilbage.

Det var ikke et kapitel, der sluttede. Bare en sætning, der fik punktum.

I klassen spurgte læreren, om nogen ville hænge noget op til skolefesten.

Mads kiggede på mig.

"Vi kan lave et nyt kort," sagde han. "Over steder, der gør én modig."

Jeg tænkte på ordet modig. Det var blevet større siden første gang.

"Okay," sagde jeg. Et okay uden snore.

I pausen kom Laura hen. Hun stod lidt for langt væk, som om hun målte afstand.

"Det der med teksten dengang," sagde hun. "Det var måske … jeg ved ikke."

Hun sagde ikke undskyld. Men hun sagde heller ikke ikke-undskyld.

"Det var bare forskelligt," sagde jeg.

Hun nikkede. "Kan jeg være med til det nye? På jeres måde?"

Jeres måde. Ikke min.

"Ja," sagde jeg.

Bankeren blev varm.

Signe ville tegne hjerter på kanten. Laura sagde hun kunne prøve teksten på vores måde.

Det lød som et vi jeg godt kunne være i.

Bankeren slog et roligt slag.

I sidste time sad jeg og kiggede ud ad vinduet. Børn løb på banen uden at vide at de var en del af en historie.

Jeg tænkte på trøjen, på beskeden, på kortet, på sætningen der larmede.

De var ikke væk. De var bare blevet til veje.

Hjemme spurgte mor, hvad vi havde lavet.

"Bare noget nyt," sagde jeg.

Hun smilede. Som om nyt var et sted hun kendte.

Om aftenen skrev jeg den sidste linje:

Jeg øver mig stadig. Ikke i at være modig. I at være mig.

Bankeren lagde sig i margen som et punktum, der kunne trække vejret.

Og jeg tænkte, at begyndelser ikke kommer én gang. De kommer igen og igen som skridt man lærer at tage uden at kigge ned.